

Arrest

nr. 152 633 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOURADIAN, die loco advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 31 maart 2015.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker zich beroept op de problemen die zijn echtgenote aanhaalde tijdens haar eerste asielaanvraag, namelijk dat zij en haar familie te lijden hebben onder allerlei administratieve problemen naar aanleiding van de bekering van haar vader en de registratie hiervan. Verzoeker verklaart, zo wordt opgemerkt, dat hij niet officieel kan huwen met zijn echtgenote en dat zij geen familieboekje kunnen bekomen, en dat omwille van dit probleem ook zijn dochter op zijn paspoort geregistreerd staat. Gezien de motieven van verzoekers echtgenote door het Commissariaat-generaal niet geloofwaardig werden bevonden en deze beslissing bovendien werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan er ook in hoofde van verzoeker niet van worden uitgegaan dat hij omwille van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dient te koesteren, aldus de commissaris-generaal die vervolgens verwijst naar en de weigeringsbeslissing citeert die hij in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekers echtgenote nam. Betreffende de door verzoeker aangehaalde echtelijke problemen wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat dit een interpersoonlijk conflict van familiale aard betreft dat als dusdanig buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt. Verzoeker haalt verder, zo luidt de beslissing voorts, geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hij stelt weliswaar dat zijn schoonbroer hem op skype met de dood heeft bedreigd, maar dit blijkt een eenmalig feit te zijn, aldus de commissaris-generaal die erop wijst dat verzoeker bovendien actueel nog steeds contact heeft met zijn echtgenote en verklaart dat zij geen ruzie hebben, hetgeen een indicatie is dat hun echtelijke problemen niet oplopen tot een situatie van vervolging of ernstige schade. Betreffende verzoekers verklaring dat hij bij de Jordaanse autoriteiten geen bescherming zou kunnen krijgen vanwege de bedreigingen van zijn schoonbroer, stelt de commissaris-generaal vast dat dit een blote bewering is die hij niet kan staven met enig concreet bewijs. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde vaststellingen te wijzigen.

2.1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich bij zijn asielaanvraag (groten)deels baseert op de problemen/asielmotieven die door zijn echtgenote in het kader van haar eerste asielaanvraag werden aangehaald. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake verzoekers echtgenote wordt bij 's Raads arrest nr. 68 159 van 7 oktober 2011 in het kader van haar eerste asielaanvraag als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in de Conventie van Genève aangezien zij vreest voor haar leven. Zij verduidelijkt dat zij het slachtoffer is van vervolging om religieuze redenen, dat zij haar geloof niet kon beleven en dat zij geen officiële documenten kan bekomen waarin haar christelijke identiteit erkend wordt. Volgens verzoekster werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met haar verschillende verklaringen en is zij lid van een specifieke sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, poneert verzoekster dat het duidelijk is dat zij in de onmogelijkheid verkeert om naar Jordanië terug te keren en stelt zij dat in geval van twijfel de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) gezien uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat de autoriteiten haar vader in 1981 enkel en alleen oppakten met als doel hem te bekeren, ze hiervoor speciaal een sheikh naar de gevangenis haalden en het huwelijk van haar ouders zelfs in de gevangenis voltrokken werd, het totaal niet kan overtuigen dat ‘de bekering’ van haar vader niet officieel geregistreerd werd, zij in het kader van haar eerste gehoor expliciet aangaf dat het huwelijk van haar ouders in de kerk werd voltrokken en geen enkele allusie maakte op een huwelijk voltrokken in de gevangenis, wat haar geloofwaardigheid niet ten goede komt, en zij weliswaar stelt dat een vooraanstaand persoon, een kennis van de familie van haar vader, is tussengekomen om alles te regelen doch geen informatie heeft over diens naam of functie, welke onwetendheid verbazing wekt daar er toch van kan worden uitgegaan dat hierover in de familie wel eens zou zijn gesproken, temeer deze persoon toch een enorm grote rol in het gezamenlijke leven van haar ouders heeft gespeeld, (ii) zij tijdens haar eerste gehoor stelde dat de vervallen paspoorten van haar ouders door de burgerlijke stand werden ingehouden, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor aangaf dat haar ouders in het bezit bleven van deze documenten, (iii) het weinig geloofwaardig is dat de autoriteiten, zo deze er daadwerkelijk dusdanig op gebeten zijn dat haar vader alle documenten van de gezinsleden waarop ze geregistreerd

stonden als christen binnenbracht, er tevreden mee zouden zijn gedurende een jaar tot tweemaal toe dagelijks te bellen en, toen dit geen resultaat gaf, er niet toe zouden zijn overgegaan bij haar ouders langs te gaan of ze daadwerkelijk officieel te convoceren en ook haar verklaring dat haar moeder de kinderen gedurende een maand bij kennissen onderbracht en ten overstaan van de politie deed uitschijnen alsof ze niet meer met haar vader samenwoonde niet kan overtuigen, zoals wordt toegelicht, (iv) haar familie tussen 1985, de terugkeer uit Irak, en 2001 volgens verzoekster geen verdere problemen ondervond, terwijl ervan kan worden uitgegaan dat de Jordaanse autoriteiten, zo deze er daadwerkelijk zoveel belang aan hechten dat haar vader zijn documenten en deze van zijn kinderen zou inleveren, geen zestien jaar zouden wachten alvorens hiertoe stappen te ondernemen, te meer ervan kan worden uitgegaan dat de autoriteiten op de hoogte waren van diens terugkeer naar Jordanië daar dit op een legale manier gebeurde, verzoekster bovendien zelf aangeeft dat tijdens hun verblijf in Irak het regelen van de nodige documenten van haar familie gebeurde via de Jordaanse ambassade en haar broer en zus bij hun geboorte in Irak zelfs gewoon als christen geregistreerd werden, (v) zij de naam schuldig moet blijven van de Minister van Binnenlandse Zaken waar zij samen met haar moeder en haar advocate in 2006 naartoe trok om hun problemen aan te kaarten, (vi) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het tijdstip waarop zij haar paspoort heeft vernieuwd en het feit dat dat zij verklaarde nog een viertal keer naar Jordanië te zijn teruggekeerd en zij nergens melding maakt van het feit hierbij ergens problemen te hebben ondervonden alsook haar verklaring dat haar moeder, broer en zus haar met hun eigen paspoorten hebben opgezocht in Dubai, afbreuk doen aan de door haar beweerde vrees, (vii) zij in Dubai nooit problemen heeft ondervonden en dit land heeft verlaten zonder een vrees in de zin van de Conventie van Genève te koesteren, zij aangeeft zelfs in Dubai te hebben gewerkt en ook haar verklaring dat haar huwelijk gesloten werd in de kerk in Dubai en gecertificeerd werd door de Jordaanse ambassade andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen ondermijnt, (viii) zij haar paspoort, dat een vrij essentiële rol speelt in haar vluchtrelaas, niet ter staving voorlegt en (ix) de door haar ter ondersteuning van haar asielaanvraag voorgelegde documenten hetzij betrekking hebben op gegevens die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet worden betwist, hetzij geen objectieve bewijswaarde hebben, zoals uitvoerig wordt uiteengezet.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoekster uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Aangezien verzoekster de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de aangehaalde feiten betwist, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 mei 2011 (CG nr. 1015201), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met haar opeenvolgende verklaringen. Het is immers het geheel van de tegenstrijdige, vage en ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent essentiële elementen uit het vluchtrelaas die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot het bedrieglijke karakter van verzoeksters verklaringen. Niet alleen laat verzoekster na te concretiseren met welke verklaringen of elementen uit het dossier de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden, bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster niet de minste poging onderneemt om de verschillende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en raken aan de kern van haar vluchtrelaas, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de

bestreden beslissing met concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar zij in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het louter herhalen van haar asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het citeren uit het artikel van “Portes Ouvertes: Au service des chrétiens persécutés”, de “Guide des procédures” van het UNHCR en de verwijzing naar rechtspraak, waarmee zij niet vermag de terechte motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Immers, het louter citeren van een passage uit het artikel “Portes Ouvertes: Au service des chrétiens persécutés” omtrent de situatie van bekeerlingen in Jordanië, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op haar manifest ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

Waar verzoekster aanhaalt lid te zijn van een specifieke sociale groep, kan de Raad slechts vaststellen dat zij, behoudens een theoretische uiteenzetting dienaangaande, nalaat deze bewering in concreto uit te werken. Volledigheidshalve benadrukt de Raad te dezen dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er overigens niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers steeds een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aantonen. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep dan ook irrelevant.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekster worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt tevens uit de verklaringen van verzoekster ter terechtzitting dat zij in het bezit is van een paspoort met Schengenvizum waarmee zij naar België reisde, document dat zij niet neerlegt. Dat haar echtgenoot het document terug meenam naar Dubai om haar uit te schrijven is niet overtuigend temeer uit haar verklaringen blijkt dat haar echtgenoot inmiddels in België is en eveneens een asielaanvraag heeft ingediend.

2.7. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad concludeert dat de bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont zij aan dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou

lopen. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord en dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.9. Waar verzoekster in fine vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.”

2.2. Daarnaast verklaart verzoeker echtelijke problemen te hebben.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld en onderneemt hiertoe in zijn verzoekschrift -waarin hij zich beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek- zelfs geen poging. Deze pertinente motieven blijven derhalve onverminderd gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 augustus 2015, voert verzoekende partij aan dat in de beschikking geen antwoord wordt gegeven op haar argument betreffende de brief die verstuurd werd naar de koning Abdullah en het antwoord daarop van de 'diwan al-mulazim'.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, er geenszins toe gehouden is ieder afzonderlijk argument van een verzoekschrift te beantwoorden, doch volstaat dat, zoals *in casu*, uit zijn motivering blijkt waarom (de asielaanvraag ongegrond is en) de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aantoonst (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.383). In voormelde beschikking van 5 augustus 2015 wordt er in puntje 3 op gewezen dat "*Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*", en dat, onder puntje 4, "*Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.*"

Daarenboven stelt de Raad vast dat wat verzoekende partij haar argumentatie omtrent de brief verstuurd naar koning Abdullah en het antwoord daarop van de 'diwan al-mulazim' betreft, die betreffende documenten betrekking hebben op de administratieve problemen ten gevolge van de bekering van verzoekende partij haar schoonvader, problemen welke echter bij 's Raads arrest nr. 68 159 van 7 oktober 2011 in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij haar echtgenote ongeloofwaardig werden bevonden. Aan voorgelegde documenten kan echter slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* dus niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 68 159 van 7 oktober 2011 waarin tot de ongeloofwaardigheid van die beweerde administratieve problemen ingevolge de bekering van verzoekende partij haar schoonvader werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De kopie van een brief door verzoekende partij haar schoonfamilie aan koning Abdullah gericht en het antwoord van de 'diwan al-mulazim' kan dan ook geen bewijswaarde worden toegedicht.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 5 augustus 2015 opgenomen grond ontcrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS